

*Eerbetoon aan Jos Wilmots uitgesproken tijdens zijn uitvaartplechtigheid door Peter Lepez,
Gewestpresident Limburg van de Orde van den Prince*

Beste Jos,

In 1981 werd je lid van de Orde van den Prince. Het was een intrede langs de grote poort want onmiddellijk werd je in je afdeling Limburg I betrokken bij wat toen de 'Neerlandistiek' heette, vandaag de Nederlandse Taal en Cultuur. Je bevologenheid, expertise, engagement en natuurlijk ook je internationale netwerk in dit domein, bleven niet lang onopgemerkt bij het centrale bestuur van de Orde in Antwerpen, en al gauw sleutelde je mee aan de uitwerking van een algemeen beleid Neerlandistiek en dus later Nederlandse Taal en Cultuur.

Als we terugblikken in de annalen van de Orde blijkt hoe ongelooflijk rijk de erfenis is die je ons hebt nagelaten. Het valt amper voor te stellen hoe één man in één leven zoveel voor mekaar heeft gekregen: je zeilde het land rond om lezingen te geven in elke afdeling die maar wilde, je organiseerde de ondersteuning voor het OKAN-project, je doceerde aan elke Vlaamse universiteit en zowat elke universiteit of hogeschool in Europa waar er een leerstoel Neerlandistiek bestond, je organiseerde en coördineerde zomercursussen voor studenten uit Polen, Tsjechië, Bulgarije, Servië, Roemenië, Zuid-Afrika en waarschijnlijk nog wel wat landen. In het gewest Limburg van de Orde was je jarenlang medebestuurslid, en coördinator en bezieler van het NT&C beleid. Tussendoor schreef je boeken of verblijdde je ons met mooie gedichtjes op verwachte (steevast met Kerstmis en Pasen) en onverwachte momenten waarbij een knipoog naar de actualiteit nooit ontbrak.

In juni '19 besliste je dat het eindelijk allemaal wat rustiger aan mocht gaan en gaf je de NT&C fakkel in het gewestbestuur en je afdeling door aan je opvolgsters. In het meervoud uiteraard, want jouw schoenen waren werkelijk té groot voor één persoon. Bij het nalezen van je afscheidsbrief heb ik toch even moeten glimlachen. Op het einde schreef je *'Ik zal me nergens nog mee bemoeien. Alleen als zij en het bestuur me iets vragen, komt er iets van mijn kant'*. Dat was blijkbaar makkelijker geschreven dan gedaan; je bezieling is nooit weggeweest en soms was het sterker dan jezelf. Maar je doelstellingen bleven edel en voornaam en je goede raad meer dan welkom.

Gelukkig maar bleef je gedreven schrijven en dichten. Ook al werd het de laatste jaren fysiek allemaal wat moeilijker om aanwezig zijn op de activiteiten van de Orde, via het internet bleef je alles opvolgen en becommentariëren. Het mondde vorig jaar uit in een terechte hommage voor je 90ste verjaardag met de in een boek gebundelde laudatio's van je Europese collega's-docenten.

Het inspireerde je om, wat nu je laatste uitgave is gebleken, een verklarend woordenboekje samen te stellen. In de eerste plaats bestemd voor buitenlandse neerlandici en studenten om hen wat meer vertrouwd te maken met ditmaal typisch Vlaamse termen en begrippen. Maar ook bij de leden van de Orde kreeg dit boekje veel bijval waardoor een tweede druk gauw nodig werd. De schalkse titel *'Vlaanderen lichtvoetig doorgelicht, maar met de nodige sérieux'*, doet dadelijk vermoeden dat het geschreven is in die jou zo typerende taal en stijl: onberispelijk en verzorgd, niet hoogdravend noch hoofs, met een knipoog en een kwinkslag, ongedwongen en bevatbaar voor iedereen.

Vandaag Jos, hebben wij jou doorgelicht, zoals we je gekend hebben en ons zullen herinneren:
Lichtvoetig maar met de nodige sérieux.